01/07/2020

1η ΙΟΥΛΙΟΥ: Το φως δε γεννάται με λόγια

/ Επικαιρότητα

Το να λογοτεχνείς το φως είναι περιττό παρουσία του φωτός.

Συνεχόμενοι από μία αγωνία για να κηρύξουμε το φως, το οποίο φωτίζει, αν υπάρχει, χωρίς να χρειάζεται υπότιτλους το πνευματικό. Δε χρειάζεται πάντα. Και άλλοτε χρειάζεται ελαχίστως. Ή, αν χρειάζεται απαραιτήτως, κάπως το κάμει ο Θεός για να βγούμε εμπρός και να μιλήσουμε για το φως και να βοηθήσουμε τις καταστάσεις.

Στην πραγματικότητα, ο άνθρωπος του Θεού είναι ένας απαστράπτων προβολέας του Χριστού που κινείται ανάμεσα στον κόσμο και προκαλεί μεγάλη εντύπωση στους άλλους, ανεξαρτήτως αν οι άλλοι είπαν κάποτε με ειλικρίνεια, ότι: «Άνθρωπε, λάμπεις», ή, «Άνθρωπε, φύγε, γιατί μάς ελέγχει η παρουσία σου τη συνείδησή μας».

Χωρίς να το καταλαβαίνεις, διδάσκεις, ελέγχεις, οργανώνεις επαναστάσεις, αλλάζεις τη ζωή του διπλανού σου χωρίς να προφέρεις ούτε μία μικρή συλλαβή. Είσαι εκεί φωτεινός κατ’ ευδοκία Θεού, ένας κινητός μικρός Παράδεισος με ευωδία και ποταμούς, αμίλητος και όμως φωναχτός, δρόμος όρθιος του

γλυκυτάτου Ιησού Χριστού.

«Άμα αυτά είναι πάνω μας, τότε, και σιωπούντες λαλούμε»

Είπε ο Γέρων Ιωσήφ ο Βατοπαιδινός: «Το φως δε γεννάται με λόγια, με σχήματα και υποκρίσεις. Το φως είναι φως. Είναι αρετή. Είναι καλοσύνη. Είναι πίστις. Είναι αγάπη. Άμα αυτά είναι πάνω μας, τότε, και σιωπούντες λαλούμε».

Πόσες φορές δεν είδαμε ανθρώπους που δε χρειάστηκε να επικοινωνήσουν το πνευματικό με λόγια; Μονάχα η παρουσία τους, τα κήρυξε όλα. Ή, μάλλον, τα κόρναρε, γιατί τόσο δυνατά τα φώναξε που σταμάτησε και άλλαξε ολόκληρες ζωές.

Η Ορθοδοξία θέλει και την ομολογία της σε περιβάλλοντα άρνησης, τη συμβουλή και προφορική παρότρυνσή προς τον αδελφό, άλλοτε, όμως, σημαιοστολίζεται από τις σιωπές της και μάλλον περισσότερο από κάποιες πράξεις που είναι ικανότερες από τα λόγια.

Σε μία δύσκολη περίσταση αφέθηκες στο θέλημα Του και οι γύρω σου σημείωσαν τη στάση σου. Την άλλη φορά, παραχώρησες αυτό που σου χρειαζόταν, αδικήθηκες, δεν είπες λέξη, και τώρα τελευταία έχεις εξαφανιστεί ενώ έχεις προσφέρει πολλά, χωρίς να είσαι επί του βάθρου. Οι γύρω τα σημείωσαν όλα, πέραν που λάμπεις, κάτι έχεις στο πρόσωπο, κάτι που δεν περιγράφεται με λόγια.

Το περισσότερο απ’ όλα, είναι μία συμπάθεια που τη δείχνεις προς όλους ανεξαιρέτως.

«Ε, τότε, ξέρετε πόση χαρά γίνεται;»

Το φως γεννάται, όταν βρεθούμε να ανακατευόμαστε περισσότερο με τη συμπάθεια δηλ. με τη χρήση, την εργασία και τη μηχανή του γλυκού γερανού του σηκώματος του αδελφού. Είπε ο παππούς Ιωσήφ ο Βατοπαιδινός: «Επειδή η φύσις του Θεού είναι η παναγάπη, γι’ αυτό, όποιες εργασίες από σκέψη μέχρι πράξη, έχουν τη στροφή τους προς τη συμπάθεια, αυτές τις δέχεται περισσότερο».

Η συμπάθεια έχει υποτιμηθεί στον πνευματικό αγώνα. Η καλή κουβέντα, η υποστήριξη, η τόνωση του αδελφού, το να κάνεις τα στραβά τα μάτια, όταν κι εκείνος υποπίπτει στα στραβά του και άρα πέφτει. «Αδερφέ μου, θάρρος!! Μη φοβάσαι τίποτε!!» εισηγείται ο Γέρων Ιωσήφ. Έτσι να του μιλάς. Να τον σηκώνεις. «Τι είναι τούτο το πράγμα; Άντε, πρόσεχε, σήκω! Τίποτε δεν είναι! Νυστάξαμε, άνθρωποι είμαστε!». Ο Γέροντας καταλήγει με τη συγκινητική αποκάλυψη: «Ε, τότε, ξέρετε πόση χαρά γίνεται;». Εννοώντας τη χαρά που γίνεται στον ουρανό από τον Πατέρα μας, όταν εμείς κάνουμε συμπάθεια προς τον αδελφό. «Ο αδελφός σου παραπάτησε γι’ άλλη μια φορά. Γυρεύεις ακόμη αφορμή να τον διασύρεις και να θυμώσεις, ή θα δείξεις την ορμή της αγάπης σου και θα τον αρπάξεις ηθικά;».

«Ο χριστιανισμός είναι βιωματισμός, είναι πραγματικότης»

Το φως γεννάται, όταν βρεθούμε να πιστεύουμε ότι ούτε τρίχα της κεφαλής μας δε θα επηρεαστεί, αν δεν το θέλει ο γλυκύτατος Ιησούς Χριστός. Οι γύρω μας έχουν την ανάγκη να δουν από εμάς, ότι απόμεινε έστω ένας άνθρωπος στη Γη της φθοράς, που είναι αφημένος στον Θεό και που περπατάει ανέμελος, χαρωπός προς τα εμπρός, αν και πλησιάζουν απέναντι οι αγριεμένες φάλαγγες των κοσμικών υπολογιστών.

Είπε ο Γέρων Ιωσήφ ο Βατοπαιδινός: «Βαδίζουμε δια πίστεως – όχι της δογματικής πίστεως, την οποία εξυπακούεται ότι κρατούμε ασυζητητί – αλλά της πίστεως της θεωρίας, της πίστεως της προνοίας, της πίστεως ότι διοικεί ο Θεός τα πάντα και

χωρίς Αυτόν ούτε τρίχα από την κεφαλή μας δε θα πέσει, εάν δεν επιτρέψει Αυτός».

Ο Γέροντας ολοένα παρότρυνε, αναφερόμενος με επιμονή στην αποφυγή της κατάρας του γιατί, η οποία μπαίνει στα σπλάχνα της πίστεως και κατατρώγει το μεδούλι της. «Δεν προβάλλουμε την κατάρα του γιατί, του εάν και του μήπως. Δια της πίστεως, αυτά τα εξουδετερώνουμε». Τότε, είναι σίγουρο ότι οι γύρω μας θα εμπνευστούν, θα έλθουν να δουν το πως λειτουργεί αυτό το περπάτημα του απολύτου αφήματος στην πρόνοια του Θεού. Σιωπούντες θα λαλούμε, δημιουργώντας μία μικρή ουρά από πίσω μας που σιγά σιγά θα κατευθύνεται και αυτή προς τον Χριστόν.

Δε θα είναι, έτσι μοναχικά, άνυδρα και πάντοτε ξερά. Κάθε βήμα μπροστά, δια της Πίστεως, όχι μόνον τους άλλους θα διδάσκει πρακτικά, αλλά θα ευρίσκει και την κατάλληλη ενίσχυση από τον Πατέρα μας, γρήγορα ή αργά, στον κατάλληλο χρόνο κατ’ ευδοκία Θεού. Το άφημα στην πρόνοια Του είναι μία νέα πραγματικότητα, την οποία ψηλαφούμε, απολαμβάνουμε και τρεφόμαστε από αυτήν. Είναι μία δύσκολη, αλλά και πολύ ελαφριά και γλυκιά διαδρομή έως τέλους.

«Μη νομίζετε ότι είναι αφηρημένη η πίστις μας και τρόπον τινά χωρίς καμία αίσθηση κάνουμε τεχνικά μία απασχόληση και πιστεύουμε αόριστα στο αντίκρισμα της. Δεν είναι έτσι. Ο χριστιανισμός είναι βιωματισμός, είναι πραγματικότης».

Λέγετε λίγα – κάμετε αρκετά – μη ζητάτε πολλά

Γίνε κι εσύ ένας απαστράπτων προβολέας του Χριστού. Θα είσαι ένας σιωπηλός πρύτανης που θα λάμπει ολιγομίλητος, υπομονετικός, απολύτως αφημένος στην πρόνοια Του, ένα γερανός για τους συνανθρώπους σου, που δε θα πολυλογείς, θα κάμεις αρκετά γι’ αυτούς και δε θα ζητάς πολλά από αυτούς. Και, εξάλλου, ο άλλος που εσύ υπομένεις είναι τώρα μέσα στο πάθος του, μην μπορώντας έτσι εύκολα να ξεφύγει και να ανθίσει, όπως εσύ επιθυμείς.

Είπε, άλλοτε, ο παππούς ο Ιωσήφ: «Δεν πρέπει να ζητάει κανείς πολλά από αυτόν που είναι ασθενής, διότι την ώρα που βρίσκεται υπό την επίδραση του πάθους του, δεν είναι ολοκληρωμένη προσωπικότητα, κι έτσι ό,τι κάνει δεν είναι καλό, είναι εσφαλμένο. Αλλά, κιόλας, δεν μπορεί να κάνει κι αλλιώς. Επομένως, είναι άξιος συμπαθείας και επιείκειας. Αυτή την ώρα χρειάζεται η πρακτική επιείκεια του άλλου, που είναι υγιής, και τότε πραγματικά εφαρμόζεται το αλλήλων τα βάρη βαστάζετε. Κι έτσι αναπληρώνεται ο νόμος του Χριστού».

Κώστας Παναγόπουλος – Πρακτορείο «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»

Αφιερώνεται στα 11 έτη από την κοίμηση του μακαριστού Γέροντος Ιωσήφ του Βατοπαιδινού (1 Ιουλίου 2009 – 1 Ιουλίου 2020)